

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna z siedzibą w Ł. (poprzednio (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w Ł.) wniosła o zasądzenie od pozwanego szpitala kwoty 33.151,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych, liczonymi od dnia wniesienia pozwu (13 lutego 2020 r.) do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wyjaśniła, że zajmuje się handlem wyrobami medycznymi i na podstawie umów zawartych z pozwanym, sprzedała i wydała mu towary w liczbie i asortymencie wskazanym w przedłożonych fakturach VAT, lecz pozwany nie wywiązał się z obowiązku zapłaty za otrzymany towar w uzgodnionych terminach.

Pozwany (...) Publiczny Szpital (...) w N. w sprzeciwie od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu. Pozwany uznał powództwo co do zasady, lecz zaznaczył, że było ono przedwczesne i tym samym wniósł o zwrot kosztów na podstawie art. 101 k.p.c., bądź też, w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku, o nieobciążenie pozwanego kosztami postępowania przez wzgląd na zasadę słuszności (art. 102 k.p.c.). Nadto, pozwany wniósł o rozłożenie ewentualnie zasądzonych świadczeń na raty na podstawie art. 320 k.p.c. Pozwany podniósł, że nie był w stanie regulować terminowo należności wynikających z wystawianych przez powodową spółkę faktur z uwagi na bardzo ciężką sytuację finansową, przy czym pozostawał w kontakcie telefonicznym ze spółką, informując ją o swojej sytuacji i powodach opóźnienia w spłacie za dostarczone zamówienia. Szpital w zakresie źródeł finansowania jest zdany głównie na zawarte kontrakty z NFZ, które są niewystarczające, a uzyskane dofinansowanie w postaci kredytu i pomocy finansowej udzielonej przez Gminę, przeznaczone musiały zostać na spłatę starszych zobowiązań.

Pismami procesowymi 17 listopada 2020 r., 11 grudnia 2020 r. i 9 lipca 2021 r. powód cofnął częściowo powództwo, ostatecznie podtrzymując swoje żądanie co do kwoty 5.537,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 16 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy ustalił, następujący stan faktyczny:

(...) Publiczny Szpital (...) w N. zawarł z (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w Ł. umowy na dostawę wyrobów medycznych (środków opatrunkowych, jednorazowego sprzętu medycznego) o numerze (...) z dnia 27 czerwca 2018 r., o numerze 05/04/2019/ (...) z dnia 23 kwietnia 2019 r. oraz o numerze (...) z dnia 26 lipca 2019 r.

Na podstawie powyżej wskazanych umów (...) Publiczny Szpital (...) w N. złożył spółce (...) liczne zamówienia, na podstawie których spółka wystawiła szpitalowi jedną fakturę VAT w 2018 r. i dwadzieścia cztery w 2019 r., na łączną kwotę 31.535,88 zł netto. Szpital nie zakwestionował otrzymanych faktur.

(...) Publiczny Szpital (...) w N. nie dokonywał spłaty powstających zaległości. Strony nie zawarły porozumienia polubownego co do spłaty zadłużenia.

Szpital jako zamawiający nie złożył reklamacji ilościowej ani jakościowej na otrzymane od spółki (...) towary.

Dowody: faktury VAT k. 22-59, zestawienie listów przewozowych k. 60, skany listów przewozowych k. 61-64, dokumentacja wydania towarów z magazynu powoda ((...)) k. 65-67, 88-110, zamówienia k. 68-73, 80, 111-112, potwierdzenia zamówienia k. 74-79, umowy k. 81-82, 83-84, 85-86, zeznania świadka G. P. (1) k. 252-259, zeznania świadka J. B. k. 279-284.

Pismem sporządzonym w dniu 28 stycznia 2020 r. (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w Ł. wezwała (...) Publiczny Szpital (...) w N. do zapłaty kwoty 31.535,88 zł tytułem niezapłaconych 25 faktur VAT. Termin zapłaty upłynął bezskutecznie w dniu 4 lutego 2020 r.

Dowody: wezwanie k. 19-19v, potwierdzenie nadania przesyłki k. 20, e-mail z dnia 3.02.2020 r. k. 229.

W 2017 r. roku strata finansowa poniesiona przez (...) Publiczny Szpital (...) w N. wyniosła 500.000 zł, w 2018 r. ponad 1.000.000 zł, a w 2019 r. - 1.400.000 zł. Zobowiązania szpitala wyniosły zaś kolejno w 2017 r. około 4.000.000 zł, w 2018 r. 5.900.000 zł, a w 2019 r. - 6.013.000 zł.

Głównym źródłem finansowania (...) Publicznego Szpitala (...) w N. są środki pieniężne otrzymane od Narodowego Funduszu Zdrowia, które nigdy nie są w stanie w pełni pokryć wydatki szpitala. Od 2019 r. szpital otrzymuje pomoc finansową od Gminy N.. Uchwałą Rady Miejskiej w N. z dnia 31 lipca 2019 r. Gmina pokryła stratę netto szpitala za rok obrotowy 2018 w kwocie 1.246.970,05 zł. W 2020 r. szpital otrzymał z Gminy pieniądze na pokrycie straty za rok obrotowy 2019, w czerwcu 2019 r. otrzymał kwotę 1.056.000 zł i w grudniu – 86.000 zł.

(...) Publiczny Szpital (...) w N. otrzymał w 2018 r. kredyt w wysokości 1.000.000 zł i pożyczkę w wysokości 200.000 zł, które zostały przekazane za spłatę wcześniejszych zadłużeń.

Dowody: uchwała Rady Miejskiej w N. z 31.07.2019 r. k. 154, zeznania świadka G. P. (1) k. 252-259.

Na dzień 12 lutego 2020 r. odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych powstałe na skutek niedokonania przez (...) Publiczny Szpital (...) w N. zapłaty 25 faktur VAT wystawionych przez spółkę (...) na łączną wysokość 31.535,88 zł, wynosiły 1.615,52 zł.

Dowody: wyliczenie odsetek k. 21.

W dniu 3 lipca 2020 r. (...) Publiczny Szpital (...) w N. dokonał częściowej spłaty należności dochodzonej pozwem z dnia 13 lutego 2020 r. przed Sądem Rejonowym w Goleniowie w wysokości 12.701,77 zł, w dniu 30 listopada 2020 r. - w wysokości 10.152,10 zł oraz w dniu 15 grudnia 2020 r. – w wysokości 6.725,05 zł.

Dowody: pisma (...) sp.z.o.o.sp.k. k. 230-232, 298, zeznania świadka G. P. (1) k. 252-259.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu I instancji powództwo okazało się zasadne w części, co do której powód podtrzymał swoje żądanie, tj. co do kwoty 5.537,35 zł.

W pozostałym zakresie powódka cofnęła swoje powództwo z uwagi na dokonanie przez pozwanego częściowej spłaty roszczenia, do której doszło trzykrotnie już po jego wytoczeniu, tj. w dniach 3 lipca 2020 r., 30 listopada 2020 r. i 15 grudnia 2020 r.

Pozwany uznał w całości powództwo w sprzeczności od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, wskazując, że nie kwestionuje zasadności wystawienia załączonych do pozwu faktur VAT, ani ich wysokości. Zdaniem pozwanego powództwo było wniesione jednak przedwcześnie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, które nie kwestionowały ich treści ani wiarygodności, tym samym Sąd również nie miał podstaw do ich kwestionowania.

Sąd oparł swoje ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie także na podstawie zeznań złożonych przez świadków G. P. (2) (dotyczących głównie sytuacji finansowej szpitala i współpracy stron) i J. B. (dotyczących głównie współpracy stron), będących odpowiednio pracownikami pozwanego i powoda. Sąd nie miał podstaw do kwestionowania wiarygodności tych zeznań, gdyż znajdowały potwierdzenie w przedłożonych dokumentach i w znacznej większości nie były

sprzeczne. Postanowieniem z dnia 1 września 2021 r. Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 3 k.p.c. postanowił pominąć dowód z zeznań dyrektora pozwanego szpitala w charakterze strony jako dowodu nieprzydatnego do wykazania okoliczności, na wykazanie których został zgłoszony, tj. związanych z powstaniem zadłużenia objętego pozwem oraz trudnej sytuacji finansowej szpitala i prowadzonych rokowań z powodem w przedmiocie terminów płatności zadłużenia. Zdaniem Sądu wystarczające w tym zakresie okazały się zeznania świadka G. P. (2), która została powołana na wykazanie tych samych okoliczności, a co do których, jako główna księgowa pozwanego, miała większą wiedzę niż dyrektor szpitala.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała okoliczność, iż strony łączyły umowy sprzedaży wyrobów medycznych o numerach (...), 05/04/2019/ (...) i (...), na podstawie których pozwany złożył powodowi zamówienia, stanowiące podstawę wystawienia przez powoda wymienionych w pozwie faktur VAT – łącznie 25 faktur, o łącznej wartości netto 31.535,88 zł. Pozwany nie kwestionował, iż na podstawie zawartych z powodem umów nabył określone w przedstawionych wraz z pozwem fakturach wyroby medyczne, jak również nie kwestionował okoliczności, iż poszczególne wyroby wskazane fakturach zostały przez niego zamówione zgodnie z postanowieniami zawartych umów oraz następnie zostały mu dostarczane w datach wskazanych w fakturach. Poza tym pozwany nie kwestionował prawidłowości dostaw, jak również doręczenia mu poszczególnych faktur oraz określonych w nich terminów zapłaty. Podkreślić przy tym należy, iż pozwany nie kwestionował również ceny za wydane mu rzeczy oraz terminów płatności określonych w przedłożonych fakturach. Pozwany nadto nie kwestionował obowiązku zapłaty za te faktury, jak również terminu zapłaty za nie.

Zatem w niniejszej sprawie uznać należało, iż żądanie zapłaty zgłoszone przez powoda w niniejszej sprawie było zasadne zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Zresztą sam pozwany przyznał, iż wyszczególnione w fakturach towary zostały mu wydane, a zatem po jego stronie aktualizował się obowiązek zapłaty w terminach określonych w fakturach. Podkreślić należy, iż pozwany tych dat zapłaty w żaden sposób nie kwestionował.

W pierwszej kolejności podlega zaznaczeniu, iż umowy, które łączyły strony należy zakwalifikować jako umowy sprzedaży. Umowę sprzedaży reguluje kodeks cywilny w przepisie art. 535 i następnym. Zgodnie z treścią art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Wydanie rzeczy przez sprzedającego oznacza przeniesienie jej posiadania, co z kolei prowadzi do przejścia na kupującego własności rzeczy na mocy art. 155 § 2 k.c. Zatem wydanie towaru przez sprzedawcę oznacza spełnienie przez niego świadczenia wynikającego z umowy sprzedaży, a tym samym stanowi o wykonaniu przez niego umowy, zaś po stronie kupującego powstaje w tej chwili obowiązek zapłaty za wydane mu rzeczy. Z chwilą wydania towaru sprzedawca nabywa prawo do domagania się, aby kupujący spełnił swoje zobowiązanie wzajemne polegające na zapłacie ceny.

Nieistotne w realiach niniejszej sprawy było to, czy pozwany szpital był w stanie ze względu na swoją sytuację finansową uregulować swoje zadłużenie względem powodowej spółki, czy też nie, a jeśli nie, to z jakich powodów. W przedmiotowej sprawie powódka wystąpiła przeciwko pozwanemu szpitalowi o odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych z tytułu opóźnienia w zapłacie, a nie w związku ze zwłoką szpitala w zapłacie, a zatem odsetki te należą się powodce bez względu na to, czy pozwany nie zapłacił należności w ustalonych terminach szpital ze swej winy, czy też nie. Podnoszone przez pozwanego w tym zakresie okoliczności i argumentacja nie mogły mieć żadnego znaczenia dla zasadności roszczenia odsetkowego. W ocenie Sądu, już sam fakt opóźnienia w zapłacie przez pozwany szpital przesądza o tym, że wierzycielowi należą się odsetki, przy czym wobec spełnienia w niniejszej sprawie warunków określonych ustawie z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 424) odsetki te winny być naliczone w wysokości odsetek ustawowych za opóźnieniem w transakcjach handlowych, jako naturalna konsekwencja opóźnienia spełnienia świadczenia przez dłużnika. Powódka wykazała wszystkie przesłanki żądania od pozwanego odsetek za opóźnienie w zapłacie należności głównych wynikających z wystawionych faktur, dlatego też Sąd orzekł, jak w pkt I wyroku. Podkreślić bowiem należy, iż pozwany jest podmiotem publicznym, a wierzyciel prawidłowo spełnił swoje zobowiązanie i nie otrzymał zapłaty

w terminach określonych w przedłożonych fakturach, a zatem na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych powodowi należą się odsetki w ww. wysokości.

Jak wskazano już powyżej, pozwany nie kwestionował roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości - jego jednym zarzutem było przedwczesne wytoczenie powództwa. W przekonaniu Sądu zarzut przedwczesności okazał się jednak w pełni bezzasadny. Należy zauważyć, że pozwany nie uregulował terminowo zapłaty 25 faktur, przy czym termin zapłaty pierwszej z nich upłynął z dniem 31 października 2018 r., a ostatniej – z dniem 25 stycznia 2020 r. Nadto, pismem z dnia 28 stycznia 2020 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty, wyznaczając mu dodatkowy termin spłaty i dopiero po jego bezskutecznym upływie z dniem 4 lutego 2020 r., wniósł przeciwko niemu w dniu 13 lutego 2020 r. pozew o zapłatę zaległych świadczeń. Okoliczność, iż strony telefonicznie ustalały inne terminy spłaty czy proponowanie przez pozwanego zawarcia porozumienia co do spłaty zadłużenia, nie mają znaczenia dla zasadności powództwa w niniejszej sprawie, ani też nie oznaczają, że powództwo było przedwczesne. Pozwany, jako sprzedawca, który nie otrzymał zapłaty za sprzedany towar, co do którego kupujący nie miał żadnych zastrzeżeń, miał prawo wstąpić na drogę sądową po upływie któregośkolwiek z terminów zapłaty przewidzianych w przedłożonych do pozwu fakturach, zwłaszcza po uprzednim wezwaniu kupującego do zapłaty zaległej ceny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał powództwo za zasadne i tym samym orzekł, jak w punkcie I wyroku, zasądzając na rzecz powoda kwotę 5.537,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 16 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty.

W punkcie II, Sąd umorzył postępowanie w pozostałym zakresie roszczenia, bowiem powód dokonał częściowego cofnięcia powództwa.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

Na skutek dokonania przez pozwanego szpital trzech częściowych spłat dochodzonego pozwem roszczenia w dniach 3 lipca 2020 r., 30 listopada 2020 r. i 15 grudnia 2020 r., strona powodowa trzykrotnie dokonała skutecznego cofnięcia powództwa:

- pismem z dnia 3 lipca 2020 r. powód cofnął powództwo co do kwoty 12.701,77 zł, w tym 9.880,81 zł tytułem należności głównej, 1.615,52 zł tytułem skapitalizowanych w pozwie odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych obliczonych od dnia następującego po dniu wymagalności każdej należności do dnia poprzedzającego dzień wytoczenia powództwa (12 lutego 2020 r.) oraz 1.205,44 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 33.151,40 zł za okres od dnia 13 lutego 2020 r. do dnia 2 lipca 2020 r.;

- pismem z dnia 30 listopada 2020 r. powód cofnął powództwo co do kwoty 10.152,10 zł, w tym 9.436,06 zł tytułem należności głównej oraz 716,04 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 21.655,07 zł za okres od dnia 3 lipca 2020 r. do dnia 29 listopada 2020 r.;

- pismem z dnia 17 grudnia 2020 r. powód cofnął powództwo co do kwoty 6.725,05 zł, w tym 6.681,66 zł tytułem należności głównej oraz 43,39 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 12.219,01 zł za okres od dnia 30 listopada 2020 r. do dnia 15 grudnia 2020 r.

Tym samym pismem z dnia 17 grudnia 2020 r. strona pozwana ostatecznie podtrzymała swoje żądanie co do kwoty 5.537,35 zł tytułem pozostałej do zapłaty części należności głównej dochodzonej pozwem w niniejszej sprawie wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych za okres od dnia 16 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty.

Cofnięcie pozwu jest cofnięciem wniosku o udzielenie ochrony prawnej roszczeniu procesowemu. Jest wyrazem prawa powoda do dysponowania przedmiotem procesu oraz przejawem odwołalności czynności procesowych. Jeżeli pozew zostanie skutecznie cofnięty wydanie wyroku staje się bezprzedmiotowe i niedopuszczalne, a sąd wydaje wówczas, tak jak i w niniejszej sprawie, postanowienie o umorzeniu postępowania na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Z powyższych

względów, Sąd Rejonowy w punkcie II wyroku na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie, w którym powód cofnął powództwo w toku postępowania.

Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanego o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty. Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis ten daje Sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego. Uprawnienie to przysługuje Sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Podkreślić przy tym należy, iż ochrona, jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces.

Podkreślić należy, iż w niniejszej sprawie wobec dokonania przez pozwanego spłaty znacznej części należności, wniosek o rozłożenia na raty stał się w zasadzie już bezprzedmiotowy, albowiem pozostała do zapłaty kwota jest ponad pięciokrotnie niższa, niż pierwotnie dochodzona przez powoda w niniejszej sprawie. Sąd pragnie zaznaczyć, iż powód domaga się zapłaty należności wynikających z szeregu faktur wystawiony na przestrzeni wielu miesięcy, a więc już w przeszłości cała ta należność powstała niejako w „systemie ratalnym” i pozwany nie spłacał tych należności na bieżąco. Zdaniem Sądu dalsze odraczanie spłaty należności poprzez rozłożenie świadczenia na raty nie byłoby w sprawie zasadne i byłoby sprzeczne z istotnym interesem powoda. Trudna sytuacja majątkowa, która spowodowana była brakiem wystarczających środków finansowych przyznanych z Narodowego Funduszu Zdrowia, wymaga rozwiązań systemowych, a nie powinna powodować do przerzucania kosztów prowadzenia szpitala na podmioty z nim współpracujące.

Pełnomocnik pozwanego wniósł także o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów niniejszego postępowania, powołując się na treść art. 101 k.p.c. Zgodnie z treścią tego przepisu zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. W niniejszej sprawie pełnomocnik pozwanego wprawdzie przyznał zasadność żądania zgłoszonego w niniejszej sprawie, lecz nie sposób przyjąć, iż nie dał podstaw do wytoczenia powództwa. Nie kwestionując bowiem zasadności naliczonych świadczeń w stosunku do pozwanego i podstawy ich naliczenia – pełnomocnik pozwanego domagał się oddalenia powództwa podnosząc, iż powód nie miał uzasadnionych pobudek do wniesienia pozwu, a pozwany nie posiadał wiadomości o skierowaniu przez powoda sprawy na drogę sądową. Pozwany miał nadzieję, że z uwagi na dotychczasową realizację swoich zobowiązań współpraca między stronami ułoży się pomyślnie, mimo opóźnień w zapłacie. W przekonaniu strony pozwanej powództwo powinno zostać przez Sąd uznane za przedwczesne – zarzut ten, jak już wyżej wskazano, był jednak całkowicie bezzasadny.

Zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy przepis art. 101 k.p.c. nie znajduje zastosowania, bowiem, jak Sąd wskazał powyżej, nie sposób zgodzić się pozwanym, że nie miał on podstaw do przypuszczenia, że powódka złoży przeciwko niemu pozew do sądu, gdyż w piśmie sporządzonym 13 maja 2020 r. powodowa spółka wezwała pozwanego do zapłaty powstałego zadłużenia, informując jednocześnie, iż w przypadku bezskutecznego upływu terminu zapłaty, sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego. Powołany przez pozwanego świadek potwierdził, iż pozwany dokonywał telefonicznych ustaleń z powodem co do wyznaczenia nowych terminów zapłaty, czego jednak nie potwierdził świadek powołany przez drugą ze stron. Należy jednak zaznaczyć, iż nawet jeżeli doszło to takich ustaleń, to w ustalonych w sprawie okolicznościach nie sposób przyjąć, że pozwany nie dał podstawy do wytoczenia powództwa.

Orzekając o kosztach postępowania, Sąd częściowo przychylił się jednak do wniosku strony pozwanej o zastosowanie względem niej przepisu art. 102 k.p.c. i tym samym częściowo odstąpił od obciążania jej kosztami, zasądzając w punkcie III połowę poniesionych przez stronę powodową kosztów procesu.

Sąd miał na uwadze, że pozwany szpital ma ograniczone możliwości uzyskania innych dochodów, co ma istotne znaczenie, jeżeli weźmie się pod uwagę cel działalności szpitala, jak również nałożone na niego obowiązki w zakresie

udzielania świadczeń zdrowotnych i braku możliwości zaprzestania udzielania tych świadczeń. Przepis art. 102 k.p.c. statuuje zasadę, że wprawdzie wynik procesu z reguły decyduje o obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, niemniej nie jest to obowiązek nieograniczony i podlega ocenie z punktu widzenia zasad słuszności. Kodeks nie konkretyzuje pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi - /tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 roku, II CZ 210/73/. Jak widać, podstawy do zastosowania art. 102 k.p.c. należy poszukiwać w konkretnych okolicznościach sprawy, przekonujących o tym, że w danym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne. Należą do nich fakty związane z samym procesem, jak i leżące poza nim, w szczególności dotyczące sytuacji życiowej, stanu majątkowego stron, które powinny być oceniane pod kątem zasad współzycia społecznego, w świetle których uzasadniona jest ocena, że zachodzi przypadek szczególnie uzasadniony.

Na kanwie powyższych rozważań, Sąd I instancji stwierdził, że w niniejszej sprawie okolicznością uzasadniającą częściowe odstąpienie od obciążania pozwanego szpitala kosztami procesu był przede wszystkim fakt, iż pozwany szpital co do zasady nie sprzeciwiał się temu, iż ciąży na nim obowiązek spłaty zadłużenia wynikającego z opóźnienia w zapłacie zobowiązań, pozwany przed zamknięciem rozprawy zapłacił znaczną część dochodzonego w sprawie roszczenia, nie kwestionował też co do wysokości ciężącego na nim obowiązku zapłaty pozostałej kwoty, co spowodowało, że sporu co istnienia zadłużenia pomiędzy stronami w zasadzie nie było, trudno zatem przesądzać, kto spór wygrał, czy przegrał, skoro pozwany uznał w zasadzie powództwo, dążył jedynie do wykazania, że w sposób niezawiniony doszło do opóźnienia w zapłacie, a powód przedwcześnie wystąpił przeciwko niemu z powództwem. Powyższe okoliczności, nadto sytuacja materialna pozwanego szpitala i sposób finansowania realizowanych przez szpital zadań, szczególnie istota tych zadań i ich charakter oraz niezbędność dla społeczeństwa i brak w zasadzie wyboru po stronie pozwanego szpitala na co należy wydatkować w pierwszej kolejności posiadane środki finansowe, w ocenie Sądu przemawiały za tym, aby w przedmiotowej sprawie przyjąć zasinienie „wypadku szczególnie uzasadnionego” i zastosować na korzyść pozwanego szpitala art. 102 k.p.c. jako, że zarówno postawa pozwanego wobec sporu, jak i obecna sytuacja za tym przemawiała. Sąd postanowił jednak zastosować art. 102 k.p.c. jedynie w części, bowiem nie bez znaczenia pozostaje okoliczność, że szpital, jako kontrahent, powinien wywiązać się z wynikającego z umowy zobowiązania, a w przypadku niniejszej sprawy, pozwany nie dokonał zapłaty świadczeń wynikających z 25 faktur, a więc zadłużenia, które systematycznie wzrastało przez okres ponad roku i tym samym ostateczne wstąpienie przez powoda na drogę sądową było w pełni uzasadnione. Z koniecznością wytoczenia przez powódkę powództwa wiązało się zaś z poniesieniem przez nią kosztów w postaci chociażby obowiązkowej opłaty sądowej w wysokości 1.658 zł. Nadto w toku postępowania strona powodowa była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika. Mając na uwadze powyższe, Sąd postanowił zastosować na korzyść pozwanego szpitala art. 102 k.p.c. jedynie częściowo poprzez odstąpienie od obowiązku zapłaty przez pozwany szpital jedynie połowy, a nie całości, poniesionych przez powódkę kosztów procesu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 102 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w całości, a zatem co do zasady należał się jej zwrot całości poniesionych przez nią kosztów procesu. Jak wskazano już powyżej, Sąd postanowił częściowo zastosować na korzyść pozwanego art. 102 k.p.c., zasądzając od niego na rzecz powoda jedynie połowę poniesionych przez stronę powodową kosztów. Na koszty poniesione przez stronę powodową w toku niniejszego postępowania złożyły się: opłata sądowa w wysokości 1.658 zł, koszty wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 3.600 zł – ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.) oraz koszt opłaty kancelaryjnej od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, łącznie – 5.275 zł. Na skutek częściowego zastosowania art. 102 k.p.c., pozwany winien zwrócić powodowi połowę poniesionych przez niego kosztów, a więc kwotę 2.637,50 zł.

Na koniec Sąd I instancji pragnie wskazać, iż na skutek omyłki Sądu w treści punktu III wyroku w zakresie orzeczenia o kosztach, Sąd nie zawarł zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c. zapisu, iż od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu części kosztów procesu należą się odsetki w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego,

za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty. Na niniejszym etapie postępowania, Sąd I instancji nie może dokonać już zmiany treści wyroku – zmianę tę może dokonać jedynie Sąd II instancji w postępowaniu odwoławczym.

Sędzia Aneta Iglewska-Wilczyńska

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...) (...) (...) (...) (...)

3. (...)

G., (...)

(...)